

VILÁGPOSTA

Újfolyam, VIII. évf. 2. sz.

A verbita missziós szerzetesek lapja

2012. nyár

„Az én hivatásom a szeretet”

(Kis Szent Teréz)

**Családunk
a közösségünk – 4. OLDAL**

**Leprások a Mennyek
kapujában – 8. OLDAL**

**Akit rászedett
az Úr – 10. OLDAL**

MISSZIÓS IMAKÖZÖSSÉGEK – VERBITA BARÁTI KÖR – HÍREK A VILÁGMISSZIÓBÓL

Földi mennyország Somogyban

A kaposvári Szent Imre-templom százéves évfordulója alkalmából március 30. és április 1. között Varga László atya meghívására részt vettünk – missziós nővérek, verbita atyák, testvérek és ifjúsági világmisziósok – az ünneplésen.

A hétvége folyamán különböző programokkal igyekeztünk a verbita missziós lelkületet átadni a plébánia közönségének.

Szokáshoz híven most is családok fogadtak be minket házaikba, ezáltal közelebb kerülhettünk az ottani emberekhez, megtapasztalhattuk szeretetüket és gondoskodásukat. Minden misszió alkalmával felemelő érezni a hívek bizalmát, mellyel megajándékoznak minket, és megosztják velünk mindennapi életüket.

A szentmisék, a rózsafüzérek és a keresztút mellett pantomimmal, missziós énekekkel és játékokkal próbáltuk színesebbé tenni a hétvégét. A kórházi látogatás alkalmával a zenélés által egy kis vidámságot vittünk a betegeknek, és a beszélgetések során vigaszt nyújtottunk nekik. Míg néhányan a kisebbekre vigyáztak, mások az iskolásokkal rajzoltak, énekeltek és pantomimezték, hogy a szülők a családi értékekről előadásokat hallgathassanak.

A missziós hétvége csúcspontját talán a városmisszió képezte, amit az ökumenikus dicsőítés nyitott meg. A dicsőítés alatt Jézus szavait éltük át: „Hogy mindnyájan egyik legyenek, amint te én bennem, Atyám, és én tebenned, hogy

ők is egyik legyenek mibennünk: hogy elhiggye a világ, hogy te küldtél engem” (Jn 17,21). Ez az összefogás megadta nekünk azt a lelkesedést, hogy kinn a főtéren bátran tanúságot tegyünk Megváltónkról, Jézus Krisztusról.

Ebben a rohanó világban, ahol csak azt sugallják, hogy egyedül mi magunk vagyunk a fontosak, ahol az önzés uralkodik, és ahol már semmi sem értékes, jól esik az embernek megtapasztalni, hogy nem feltétlenül kell ennek így lennie. Ezen a hétvégén boldog felnőttekkel, hálás hajléktalanokkal, lelkes fiatalokkal találkoztunk, és sikerült megtapasztalni, mit jelent, ha háttérbe helyezük önmagunkat, és időt szentelünk egymásra. Egy kis földi mennyországgá vált Somogy megye székhelye sokunk számára, mely mély emlékeket, komoly és meghitt beszélgetések sorozatát, valamint szerető emberek sokaságát rejtj magában.

Szántó Mercédesz Ágnes
és Hurgói Sándor svd

VILÁGPÓSTA

A verbita missziós szerzetesek negyedéves hírlevele
E-mail: verbita@verbita.hu • honlap: www.verbita.hu
Ingyenes, katolikus kiadvány,
fenntartása az olvasók önkéntes adományaiból történik.
Isten fizesse meg a legkisebb adományt is!

Felelős kiadó: Juhos Ferenc svd tartományfőnök
Főszerkesztő: Szerdahelyi Csongor
Tördelés: Peidl Péter • Korrektor: Rochlitz Bernadett
Rendi konzulens: Burbela Gergely svd
A szerkesztőség címe: 1223 Budapest, Bajcsy-Zsilinszky u. 3-5.,
tel.: 06-1/424-5668 vagy 06-30/418-9196

Nyomás: D-Plus Kft., 1037 Budapest, Csillaghegyi út 19-21.
Felelős vezető: Németh László ügyvezető

ISSN 1814-6163

Címlapfotó: (jobbról balra) Farkas Gergely svd újmiséis atya,
Tengan Sebastian svd és Kponor Lawrence svd diakónusok

Kapcsolatfelvétel a verbita misszionáriusokkal:
MISSZIÓS TITKÁRSÁG:
1223 Budapest, Bajcsy-Zsilinszky u. 3-5. • tel.: 06-30/418-9196
9730 Kőszeg, Park u. 1. • tel.: 06-94/562-205
Adományok, miseszövetségi befizetések:
11600006-00000000-12713314
Kérésre csekket küldünk.

Szentelések tavasza

Boldogság tölti el szívemet–lelkemet, hogy olyan dolgokról számolhatok, illetve számolhatunk be ebben a nyári kiadványunkban, melyek örömmel töltik el a magyar rendtartomány szívét is. Pap- és diakónusszentelés történt tavasszal. *Székely János* esztergom-budapesti segédpüspök *Farkas Gergelyt* pappá, *Kponor Lőrinc* és *Tengan Sebastian* testvéreinket pedig diakónussá szentelte április 14-én Budapesten. Farkas Gergely atya augusztusban Taiwanba utazik, ott fogja tölteni első missziós kinevezésének éveit. Lőrinc és Sebestyén diakónusok fél évig még tanulnak a Sapientia Szerzetesi Hittudományi Főiskolán, majd fél év diakónusi szolgálatot végeznek különböző plébániákon, és jövő áprilisban ők is elérik az egyházi rend második fokozatát, amikor őket is pappá szentelik.

A budapesti szentelést követően, április 16-án *Chavva-kula Lourdurajut* szülőfalujában, Rayawaramban (Indiában) szentelték pappá, amin személyesen részt vehettem. Lourdu atya június 6-án érkezik vissza Magyarországra, és szeptembertől Pécssett fog szolgálni egy évig mint káplán.

A Magyarországra kinevezett *Tomasz Marciszkievicz* lengyel rendtársunkat május 6-án szentelték pappá Lengyelországban, Pienieznóban négy kispappal együtt, ahol szintén

személyesen részt vehettem. Tamasz atya augusztus végén érkezik Magyarországra, és szeptembertől már el is kezdi a magyar nyelv tanulását Budapesten.

Istennek legyen hála, a sok munka, a tanulás és az erőfeszítés meghozta gyümölcsét, és rendtestvéreink most már papként, illetve diakónusként fognak tudni szolgálni.

Ezúton szeretném megköszönni olvasóink, minden jótévőnk és barátunk imáját, illetve anyagi támogatását is, hiszen így mindnyájan hozzájárultak ahhoz, hogy ezen testvéreink elérjék azt a jót, amit Isten elkezdett bennük. Ugyanakkor kérem is a további imákat, hogy az Úr küldjön további elkötelezett ifjakat tartományunkba, mert még mindig sokan vannak, akik szeretnék megtalálni Jézust, de kevesen vannak, akik bemutatják és megmutatják őt a keresőknek.

Juhos Ferenc SVD
tartományfőnök

HIVATÁSOM A MISSZIÓ

„A misszió nem áldozat, hanem kiváltság.”

(Szent József Freinademetz)

Sokféle módon szentelhetjük életünket a misszióknak. Krisztusi küldetéséből fakadóan minden keresztény ember **misszionárius** saját családjában, közösségében, munkahelyén. Nem annyira a szóbeli hithirdetés, mint inkább a hiteles élet példa a meggyőző a mai kor embere számára. Egyesek azonban külön **szerzetesi-misszionáriusi** hivatást kapnak, és küldetésüket városuk, hazájuk, kontinensük határain túl is meg szeretnék osztani másokkal. A verbita missziós atyák és testvérek nemzetközi közösségek tagjaiként dolgoznak együtt Óceánia, Afrika, Amerika és Európa sok-sok plébániáján, iskolájában, kórházában, menekülttáborá-

ban, szociális intézményében, hogy **Krisztus örömhíré**t minden ember megismerje. Ha úgy érzed, hogy missziós hivatásod van, ha **misszionárius** akarsz lenni, ismerd meg a verbiták közösségét! Szívesen válaszol kérdéseidre:

Elias Ohoiledwarin svd, Szent Imre Missziósház
9730 Kőszeg, Park u. 1. • e-mail: hivatas@verbita.hu

HASZNÁLT MOBILOK A MISSZIÓ JAVÁRA

Fiók, szekrény, doboz – azok a helyek, ahonnan a legtöbbször kerülnek elő használt mobiltelefonok. Időnként a kukába is kidobjuk őket, megfeledkezve arról, hogy veszélyes hulladéknak számítanak. Vannak olyan vállalatok, amelyek megjavítják vagy újrahasznosítják a mobilokat. Ezek a javított telefonok kerülnek a fejlődő országokba, ahol az emberek még hosszú ideig használhatják azokat. A hozzánk beérkező mobilokat egy ilyen céghez továbbítjuk. A telefonokért cserébe kapott összeg a verbita atyák és testvérek missziós munkáját segíti Magyarországon és a világ más országaiban.

A telefonokat a következő címre lehet küldeni:

MISSZIÓS TITKÁRSÁG

- 9730 Kőszeg, Park u. 1.
- 1223 Budapest, Bajcsy-Zsilinszky u. 3–5.

Bővebb információ:

- verbita@verbita.hu
- www.verbita.hu
- Telefon: 06-30/418-9196

Nagyon fontos, hogy a mobiltelefonokhoz akkumulátor is tartozzon!

Családunk a közösségünk, közösségünk az otthonunk

Milyen a verbita közösség? Sokan ezt kérdezik, amikor rendünkről, az Isteni Ige Társaságáról beszélgetünk. Azok, akik már többször voltak nálunk, tudják, milyen a közösségünk, azoknak viszont, akik még nem voltak nálunk, ezzel a kis írással szeretnék képet adni belső életünkről.

A rendünknek, mint bármelyik szerzetesrendnek, a legfontosabb eleme a közösség. Bárhol élünk és szolgálunk, mindig közösséget alkotunk. Az alapító atyánk, Janssen Szent Arnold kezdetől fogva azt akarta, hogy bárhol élünk és szolgálunk, mindig közösségben maradjunk. Nem szabad egyedül élni és szolgálni, még a legkisebb plébánián sem. Közösségünk a családjunk, az otthonunk és az iskolánk, ahol élünk, mozgunk, nevelkedünk, tanulunk és szolgálunk.

Meggyőződésünk, hogy csak akkor tudjuk az üdvösség örömhírét hatékonyan hirdetni, ha jó a közösség. Ezért minden rendtestvérnek kötelező közreműködni és hozzájárulni a jó közösség felépítéséhez. Ahhoz, hogy minden jól menjen a közösségben, a háznak és a ház lakóinak kell egy napirend. E napirend meghatározza, hogy mikor kell felkelni, mikor van közös imádság, Eucharisztia, étkezés, munka, tanulás, kikapcsolódás, sport, kirándulás, és mikor kell ágyba menni.

A mai világban talán sokan vannak, akik nehezen tudják magukat beleképzelni ebbe a rendszerbe, mert féltik a szabadságukat. Nekünk viszont ez a napirend ajándék és lehetőség,

hogy növekedjünk szeretetben, hitben, szolgálatban, hogy kibontakozzon a személyiségünk, és hogy figyeljünk egymás testi-lelki egészségére. Tehát e napirend egyáltalán nem a személy korlátozása, hanem ellenkezőleg, a személy kibontakozásának az útja.

A családban is, nálunk is az a szép és jó, hogy mindennap együtt vagyunk.

Különösen együtt vagyunk az imádságban, az oltár körül, az Eucharisztiaiban, az étkezésekkor, a házi munkában, tévézéséskor és a szolgálatban. Ez az együttlét Isten hatalmas ajándéka. Ez a mi erőnk és örömünk. Annak ellenére, hogy a verbita közösségek mindenhol az egész világon nemzetközies, a tagok különböző országokból, nemzetekből, kultúrákból, nyelvekből és családokból származnak, a közösségben egyáltalán nem vagyunk teher és akadály egymásnak, hanem inkább csodálatos ajándék.

Mindennap megtapasztaljuk, mennyire fontos a másik rendtestvér, mert mindennap egymást segítjük, neveljük és gazdagítjuk. Azt hiszem, hogy nincs szebb az embernek, mint mindig együtt lenni, szeretetben élni, békeségben, egységben és összetartásban egy jó családban. Mi, a verbita szerzetesek átéljük és megtapasztaljuk ezt nap mint nap a közösségünkben, annak ellenére, hogy nálunk is vannak problémák, feszültségek, és néha nem minden megy jól. Rendalapítónk azonban azt mondta nekünk: „A kellemetlen eseményekben is legyünk meggyőződve arról, hogy Isten nagy bölcsességgel és szeretettel irányít, és ha bizalmunkat, türelmünket látja, a legjobb életre és eredményre vezet bennünket”.

Ohoiledwarin Ellias svd
(Folytatjuk)

Hivatásom a szeretet

A verbiták által meghirdetett önkéntes missziós képzésnek köszönhetően 2008-ban abban a nagy megtiszteltetésben volt részem, hogy eltölthettem egy hónapot Dél-Koreában, a szülői verbita rendházban.

Mindig is vonzott a Távol-Kelet, és nagyon sokat tanulmányoztam az ottani kultúrákat, embereket és persze a vallásokat, ezen belül a katolicizmust. Ezért nagy izgalommal és szeretettel vágtam neki ennek a nagy kalandnak.

Éppen a nyári vakáció előtt érkeztem oda, de még egy hetet együtt tölthettem a szomszédos ázsiai országok növénydekeivel és egy brazil testvérrrel is. A mindennapi élet kihívásai és érdekességei között megemlítem a rizsfőző gépet és a pálcikával evést. A rendházba utcai cipővel nem lehetett belépni,

csak papucsban, a kápolnába pedig csak zokniban. Pad nem volt, hanem a földön ültünk, és az oltár is alacsony volt, a pap pedig törökülésben mondta a misét. Kintlétem alatt megismerkedtem egy családdal, akik vasárnaponként vendégül láttak, és ha elvittek valahová, ahol új emberekkel találkoztunk, úgy mutattak be: „Itt van egy magyar önkéntes, aki kis növésű, de óriási szívű. Isten kompenzálta.”

Ottlétem alatt jött Indiából egy verbita atya, aki a papoknak tartott elmélkedést a másik rendházukban; ezen idő alatt csak páran maradtunk a központi rendházban. Később nekem is volt alkalmam több napot együtt elmélkedni ezzel az atyával, aki óriási erőt adott nekem a misszióban, és lelki atyám lett.

Ahogy nálunk, Magyarországon, Koreában is a nyár a papszentelések időszaka. Így 21 nap alatt több mint 21 papnak a szentelésén lehettem jelen. Felemelő és felejthetetlen érzés volt, amikor egyszerre 19 papot szenteltek fel a nagy szülői olimpiai stadionban, ahol mi, hívők több mint 15 ezren voltunk, és összesen 70 atya áldoztatott.

Legtöbbször a Myeong-dong katedrálisnál töltöttem el az időmet, ahol sok új ismeretségre tehettem szert. Nagyon sokat kaptam a fiataloktól a vasárnap esti ifjúsági szentmisén. A székesegyház tele volt velük, és annak ellenére, hogy nem tudtam koreaiul imádkozni, befogadtak maguk közé, és együtt imádkozhattunk.

A Koreában eltöltött idő és az ázsiai atyákkal folytatott beszélgetések óriási erőt adtak nekem, és a távol-keleti katolikus hagyományokkal is megismerkedtem. Annak ellenére, hogy földrajzilag és talán kulturálisan is több ezer kilométer választ el a különböző ázsiai népek gyermekeitől, akikkel Koreában találkozhattam, amikor együtt imádkoztunk, megszűnt minden különbség, és egy szívvel, egy lélekkel imádkoztunk koreaiul vagy magyarul.

Az indiai pap tanított meg arra, hogy ha szívből jön a szeretet és Isten kezébe helyezem missziómat, akkor nincs lehetetlen, bárhova vezet is engem Isten, mindig az Atya szeretetével menjek, és az ő szeretetét sugározzam.

Hálával gondolok a koreai verbitákra. Szeretném, ha lehetőségem lenne visszatérni és még jobban megismerni a távol-keleti katolikusok életét, és szeretetemmel hirdetni Isten dicsőségét – kis emberként, óriási szívvel.

Fedinecz Pál

A hűséges pásztor

Szelíd természetű, sápadt, törékeny ember volt, a magyar nyelvet sváboakcentussal beszélt. Isten- és emberszeretete nem ismert semmiféle korlátot. Életében minden másképp alakult, mint ahogy maga vagy előljárói eltervezték, de számára a leglényegesebb az volt, hogy a Legfőbb Elöljáró akarata teljesüljön: „Legyen meg a te akaratom!”

Sziller Ádám 1909-ben született a ma Horvátországhoz tartozó Baranyai háromszögben egy svábok lakta településen, Laskafaluban (Čeminac). Ti-

Álló sor: Bencze József, Rostás Sándor, Bittmann Zsigmond, Szelei György, Markó Gyula
Ülő sor: Pálinkás István, Seres Béla, Farkas Antal, Sziller Ádám, Sorok János, Szántó János

zenkét éves, amikor P. Peter Wodarka személyében faluja verbita káplánt kap. Valószínű, hogy az ő hatására két év múlva arra vállalkozik, hogy a bischofshofeni Szent Rupert Missziósház kisszeminariumában verbita növendék legyen. A noviciátust, majd a teológiát a Szent Gábor Missziósházban végzi el, ahol 1939-ben pappá szentelik, és megkapja missziós kinevezését Brazíliába.

A háború miatt azonban ennek már nem tehetett eleget. Így került Kőszegre, és 1943-ban ő lett a testvér novíciusok mestere és a fiatal missziós testvérek lelki igazgatója. 1948-ban a budatétényi rektor, P. Hamvas Mihály lett a magyar régió előljárója, P. Sziller pedig a helyettese és a Názáret Missziósház rektora, miközben megmaradt a testvérek novíciusmestere is. Amikor pedig P. Hamvas 1949 tavaszán arra kényszerült, hogy elhagyja az országot,

automatikusan P. Szillernek kellett átvennie az ő feladatait is. Ettől kezdve haláláig, 23 éven keresztül ő volt a magyar verbita közösség előljárója.

1950 őszén a szerzetesrendek működésének teljes megvonása és ingatlanjaik elkobzása végképp megszüntetett minden mozgásteret a szerzetesek számára. Hiábavaló volt Svoy Lajos székesfehérvári püspök minden próbálkozása P. Sziller megsegítésére, sehogy sem kerülhetett bele azoknak a szerzetes papoknak a keretébe, akiket az állam engedélyével az egyházmegyékhöz átvehettek, így az ő papi működését is felfüggesztették. Ezt az állapotot pedig tovább súlyosbította teste gyengesége, mindjobban elhatalmasodó tüdőbaja.

Mindezek ellenére szerzetesi fogadalmából és verbita misszionáriusi hivatásából származó kötelessége, valamint előljárói hivatalának felelőssége megmaradt. Ezt ő nagyon is komolyan vette, s így szétriasztott nyájának még

inkább pásztorává vált. Legfontosabb feladata a rendtagok és a növendékek Istenbe vetett reményének megtartása volt, a tudaté, hogy Isten hatalmasabb minden földi diktatúránál. Az okos pásztor a földön jár, és megtesz mindent, ami erejéből telik. Ilyen kihívás volt számára a kisszeminaristák elhelyezése a megmaradt egyházi gimnáziumokban, és a fogadalmas kispapok

Johannes Schütte általános rendfőnök és P. Sziller Ádám a korányi kórházban 1960-ban

P. Sziller első noviciusaival, középen áll Szeráf testvér (Kőszeg, 1943.)

beiskolázása az egyházmegyei szemináriumokban. Az akkori törvények szerint természetesen mindkettő illegális volt, ráadásul ezeket a fiatalokat anyagilag is támogatni kellett. Ezért a „renitens” püspököket arra kérte, hogy ha már nem lehetséges a missziós vasárnapi gyűjtést a missziók számára eljuttatni, akkor támogassák belőle ezeket a fiatalokat. Végül, de nem utolsó sorban nagy feladatot jelentett számára a missziós testvérek állandó lelki támogatása, akik még abban sem bízhattak, hogy majdcsak lesz lehetőség arra, hogy valamelyik püspök egyházmegyei keretbe veszi őket.

Mivel a Kádár-rendszer intenzitásában nem gyengülő, csak módszert váltó egyházüldöző politikájának irányítói a sorozatos kihallgatások után belátták, hogy nem bírnak ezzel a beteg emberrel, megadták számára a kiutazási engedélyt Nyugat-Németországba. Ekkor a német rendtestvérek segítségével kilenc hónapra még egy svájci tüdőszanatóriumi kezelést is kaphatott a tébécés pap. Itt Szeráf testvér meglátogathatta őt, a politikai rendőrség pedig abban reménykedett, hogy nem térnek vissza. Mikor itthon újra megjelentek, a belügy már határozottabban megfogalmazta kívánságát. Erre így emlékezik vissza Szeráf testvér: „Amikor hazajöttünk, azt mondták, hogy mindkettőnknek ismét adnak útlevelet, csak maradjunk kinn. Sziller atya erre csak annyit válaszolt: »A pásztor nem hagyja el a nyáját, én nem hagyom el a rendtestvéreimet!« Így aztán itt maradtunk.”

A folytatódó zaklatások elől az Örök Pásztor mentette ki Sziller atyát, mikor 1971. november 17-én vállára vette, és bevitte a mennyei hazába.

Tóth Zoltán svd

Párbeszéd a szenvedéssel és Isten igazságossága (2)

Jób nem volt meglegedve barátai érvelésével, mert biztos volt benne, hogy ártatlan. Magát Istent kéri, hogy válaszoljon kérdéseire, oldja fel problémája alól. Itt láthatjuk a nyitottságot, az Isten igazságosságába vetett hitet. Láthatjuk a reményt, hogy Isten maga fogja az esetet megoldani. Itt a felismerés, hogy mi nem érthetünk mindent, és ez az a pont, ahol engednünk kell Istent megnyilvánulni, és hagyni, hogy segítsen nekünk megérteni, mi történik az életünkben.

Jób hite rendíthetetlen, szenvedése ellenére is: „Ha meg is öl engem, benne reménykedem” – ez jellemzi álláspontját. Jób becsületessége felesége és barátai ellenében bizonyítja, hogy Istenbe vetett hite és Isten iránti szeretete tiszta. Nem veszítette el a hitét. Jóbnak független és feltétel nélküli a hite és szeretete Istenben (ez az, amiben a Sátán tévedett), nem valamilyen külső dologtól vagy tapasztalattól függ.

Az emberek szenvedés idején akkor adják fel könnyen a hitüket, ha az feltételekhez kötött szeretetből ered. Istenről alkotott képünket gyakran szükségleteink szerint alakítjuk. Csak akkor hiszünk Istenben, ha ő a saját megítélésünk szerint jó és igazságos. Miközben a hit igazából azt jelenti, hogy olyan dologban hiszünk, amit nem tudunk előre meglátni vagy nem tudunk megérteni. Ez a figyelmeztetés ideje, amikor fel kell figyelniünk korlátainkra, és készen kell állnunk reményünket valaki másba (Istenbe) vetni.

Jób bevonja Istent a dilemmájába. Vítájukban Isten nem ad ténylegesen választ, de a vita által Jób számára mindekelőtt világossá válik, hogy igaza volt. Sőt, hogy a világegyetem törvénye, logikája sokkal komplikáltabb, mint a matematikai logika, és az ember valahogy nem képes ennek teljes mélységét felfogni. Jób nem azért panaszkodik, mert gyűlöli, hanem azért, mert szereti Istent. Legtöbbször a problémáinkra a saját válaszainkat adjuk, és sose engedjük, hogy Isten ilyen körülményeken keresztül szóljon hozzánk. Ennek eredményeképpen Istent vagy valaki mást hibáztunk igazságtalanul, mint problémánk okozóját.

Jób szenvedéséről és Isten igazságosságáról alkotott véleménye hitéből ered. Ugyanaz a gondolat, mint amit Jób barátai próbáltak meg kifejteni, hogy Isten jobban tudja, de itt egy személyes tudatosság van, nem csak öröklött elképzelés. Ahhoz, hogy ezt a szintet elérjük, fontos, hogy aláztosak legyünk, és engedjük Istent részt venni életünkben, ahelyett hogy a saját következtetéseinket vonnánk le.

Jób helyzete manapság is létező. *Kushner* amerikában élő rabbi azt mondja, igazságtalan világban élünk, amelytől nem várhatunk méltányosságot. Van Isten, és neki joga van az igazságosság és becsületesség korlátozásához. A szenvedés realitás. Mindenkiel megtörténik. Ami a különbséget jelenti az az, hogy az emberek hogyan látják szenvedésüket.

Jób erős marad hitében. Nincs szükségszerű kapcsolat Isten igazságossága, a mi tetteink és a szenvedés realitása között. Isten nem korlátozza szabad akaratunkat, és mindig ott van a kegyelem a csapás mögött, ha kinyitjuk a szemünket.

Jób története mindenki története: az erőfeszítés, hogy megértsük az élet értelmét és misztériumát. *Rob Sheldon* szavaival ezek a fájdalom szakaszai a tagadástól a dühön, a félelmen, a depresszióntól az elfogadásig. A probléma ott kezdődik, amikor az ember nem igazán türelmes és elégedett a saját következtetéseivel, megoldásaival, és megáll az első, második, harmadik vagy a negyedik szinten.

Amikor vigasztalni akarjuk azokat, akik szenvednek, nem elég csak válaszolni a panaszaikra, mert lehet, hogy számunkra van értelme, de számukra nincs. Arra van szükség, hogy készek legyünk velük megtenni az utat a szenvedésben a fájdalom szakaszain át, amíg megtalálják a saját válaszukat. Szintén fontos, hogy engedjük Istent is bekapcsolódni az ilyen helyzetekbe.

Új perspektívából kell a szenvedésre tekinteni. Nem segít, ha bűnbakot keresünk, ha magunkat, másokat vagy Istent hibáztatjuk. Ehelyett tekintsük a szenvedést realitásnak, az élet részének, és ha megrekedünk benne, egyszerűen mondjuk el Istennek, mit érzünk, és kérjük, legyen velünk, ahogy Jézus is kérte a Getszemáni kertben. Így felcseréljük a „miért tette Isten ezt velem?” kérdést a „hol van Isten a szenvedésben?” kérdéssel. Ha egy borzasztó szerencsétlenség valóságával szembesülünk, nem azt kérdezzük, miért engedte Isten ezt megtörténni, hanem hogy hogyan segít Isten javítani ezen a helyzeten, hogyan segít megerősíteni a szerencsétlenül járt családokat, hogy felépítsék és folytassák az életüket.

A keresztény értékek segítenek a szenvedés jobb megértésében. Isten egyformán bánik az emberekkel. Ad esőt a jó és rossz embernek is, a levegőt és a világmindenséget mindenkinek adja. Ugyanígy nincs kivétel a szenvedés alól sem, mindenki megtapasztalhatja a természeti csapásokat, a fájdalmat, a betegségeket, a halált, de ezeknek semmi közük Isten igazságosságához. Ha ilyen helyzetben vagyunk, kérjük Istent, segítsen kijönni belőle, és lássuk meg a fájdalom helyzetben rejlő értékeket. Minden teremtmény szenvedhet, de csak az ember nyerhet erényeket és értékeket a fájdalmas helyzetekből.

Magung Fransis svd

MISSZIÓS BARÁTOK TALÁLKOZÓJA a Szent Arnold Lelkigyakorlatos Házban, Budatétényben

JÚNIUS 24. • HIVATÁSOM TÖRTÉNETE

Előadó: Farkas Gergely svd

JÚLIUS–AUGUSZTUS • NYÁRI SZÜNET

17.15 – kezdés (szentségimádás és gyónási lehetőség)

18.00 – szentmise • 19.00 – előadás

20.00 – agapé, kötetlen beszélgetés

Leprások a Mennye kapujában

Xinhuei egy elég kicsi falu, amely Guangzhou tartomány festői dombjai között fekszik. Tengeren túlról érkezett maryknolli szerzetesek a múlt század harmincas éveiben lepratelepet hoztak itt létre.

Ez az amerikai missziós rend az Egyesült Államokban jött létre a püspökök kezdeményezésére azzal a céllal, hogy Kínában hirdessék az evangéliumot. Az első missziós állomásukat Kanton tartományban állították fel. A plébániái munka mellett iskolák vezetésével is foglalkoztak.

A leprások nehéz sorsát, fizikai szenvedését és társadalmi elutasítását látván néhány leprás falut is létrehozottak. A legnagyobb Xinhueiben jött létre 1937-ben. Már az első évben több mint háromszáz leprás költözött a *Mennye kapujába* (Kongmoon). A szép épületek, a tágas park, a kórház, a kápolna, a jól felszerelt konyha valóban a mennyek kapuját jelentette a betegeknek.

A telepet egy svájci szerzetestestvér, *Albert Staubli* tervezte és építette fel, aki 1917-ben csatlakozott a Maryknoll misszionáriusokhoz Amerikában. Kínába 1921-ben érkezett, ahol hamarosan mint nagyszerű építész lett ismert. Különösen a kínai kultúra és művészet iránti szeretete miatt becsülték. Az összes általa megtervezett templomon

és épületen láthatók a kínai építészet jellegzetességei. Albert testvér hagyományos anyagokat használt, és épületeinek „dou gong” stílusban festői tetőzetet tervezett. Különösen büszke volt a lepratelep kápolnájára, amelybe hívők százai befértek.

A leprások száma folyamatosan emelkedett. A II. világháború és a japán invázió előtt már 700 beteg lakott Xinhueiben. Albert testvér akkoriban új rendelő és egy nagyobb konyha építését tervezte. 1951-ben azonban a kommunista kormány átvette a lepratelep vezetését, a külföldi misszionáriusoknak pedig el kellett hagyniuk Kínát.

Ma a xinhuei leprás faluban nyolcvan beteg lakik, és mára ismét egy szerzetes, az olasz szalézi, *Robert* atya gondoskodik róluk, aki tíz évvel ezelőtt érkezett ide. Akkor még 180 leprás élt a telepen, ma már csak 80. Azt meséli, hogy eleinte, mikor néhány beteggel zöldségért ment egy közeli városba, kövekkel dobálták meg őket. Ma a lakosok már nem ellenségesek. A közeli kórház segítségének köszönhetően lehetővé vált a betegek rendszeres ellátása. Robert atya nemcsak a xinhuei betegeket segíti, hanem igyekszik eljutni Dél-Kína más lepratelepeire is, ahol a betegek szintén várják a segítségét.

Zwolski Jan SVD
Kína

MISSZIÓS ADOMÁNYOK AZ IGAZÁN RÁSZORULÓKNAK

A keresztény élet híd, amely az üdvösség földjére, az igazi boldogsághoz vezet. Ennek az építésére kaptunk meghívást. Hisszük és reméljük, hogy lelki és anyagi támogatásunkkal segíteni tudunk másokon. A missziós munka, amelyet a misszionáriusok végeznek a világon, az imádsággal, az igehirdetéssel és a szociális munkával együtt lesz teljessé. A verbiták által segíthetünk azoknak a tőlünk távol élő szegényeknek, akik saját erejükből nem tudják kórházaikat, iskoláikat, ültetvényeiket és a megélhetésükhöz szükséges dolgokat előteremteni és fenntartani. Segíthetünk nekik, hogy ne csak a megélhetési gondok kössék le a figyelmüket. A legkisebb adományt is **HÁLÁSAN KÖSZÖNI** a verbita

Missziós Titkárság.

Bankszámlaszám: 11600006-00000000-12713314
1223 Budapest, Bajcsy-Zsilinszky u. 3-5. • tel.: 06-30/418-9196, 06-94/562-205
• e-mail: verbita@verbita.hu

Kérésére tájékoztatást és csekket küldünk.

Aki keres, az talál

Régóta ismerem a hazánkban dolgozó verbita missziós papokat. Egyikük, Gergely atya megkért, ha tudok, hívjak kubai vendégeket a missziós barátok találkozójára. Rendtársa Kubában szolgál, magyar barátai motorra gyűjtenek neki. Az adománygyűjtést lezáró nap a vendégek megismertették a támogatókkal a távoli szigetország sokszínű arcát.

Az ebéd a kubaiak nemzeti étele volt, egyik vendégünk, Pablo készítette. Ritkán főz sok emberre, ezért imádkozott, hogy Jézus vezesse a kezét munka közben. Sokan gratuláltak neki a finom ételhez, ami azt mutatja, hogy választ kapott az imájára. Délután Gergely atya beszélgetett vele, és kiderült, hogy közös ismerősük is van. Pablo épp avval a kongói fiúval lakott együtt egy darabig, akinek Gergely atya segített Ausztriában lábprotézishez jutni. Az esti szentmisén egy barátunk, Leon spanyolul olvasott föl a Szentírásból. A végén egy idős férfi odalépett hozzá, és meghatódva köszönte meg neki, hogy Isten szavát spanyolul közvetítette felé. Úgy éreztem, mintha az idős embert maga Isten küld-

te volna oda Leonhoz, hogy az ő köszönetét is továbbítsa neki.

Az előadáson részt vett Mercedes Guerra, a kubai egyesület elnöke is. Magával hozta hazája nemzeti zászlaját és egy jó hírt: levelet írt Benedek pápának, aki épp azokban a napokban látogatott el Kubába. Választ kapott a kubai külügyminisztérium protokoll osztályáról, hogy levele megérkezett. A pápa kubai beszédeiben érintette mindazokat a kérdéseket, amelyeket az egyesület elnöke levelében említett.

A nap végére közel került hozzám egy távoli ország. Sajnáltam, hogy nem vihettük el személyesen a motort Remi atyának Kubába. Sokáig nem tudtam, hol keressek kubai vendégeket Gergely atyának, mert kérése idején egyet sem ismertem közülük. Az evangélium szavaira gondoltam, amely így hangzik: „Kérjetelek és kaptok, keressetek és találtok, zörgessetek és ajtót nyitnak nektek! Mert aki kér, az kap, aki keres, az talál, s aki zörget, annak ajtót nyitnak.” Megfogadtam Jézus tanítását, ezért kelt életre az evangélium, amikor a missziós barátok találkozóján egy egész csoport kubai vendég volt jelen.

Láng Edit

VERBITA BARÁTI KÖR ÚJ LEHETŐSÉG

Hívjuk a testvéreket a **Verbita Baráti Körbe!** Olyan **közösség** vagyunk, melynek tagjai – bár nem feltétlenül ismerik egymást, mégis – együtt imádkoznak nap mint nap a misszióért. **Felvételi díj nincs.** Kérjük a jelentkezőket, hogy adják meg nevüket, születési idejüket és születési helyüket, valamint postacímüket.

**Missziós Titkárság,
9730 Kőszeg, Park u. 1.
• tel.: 06-30/418-9196
• verbita@verbita.hu**

Megküldjük a felvételi igazolást az ajánlott, missziókért végzendő rövid napi imádságokkal együtt. Ugyancsak küldjük a **Világposta** című missziós újságunkat negyedévenként. **Halász Lajos** svp minden hónap 15-én **szentmisét ajánl fel a Verbita Baráti Kör tagjaiért és azok szándékaira.**

Elváltak és újrَاهázasodottak LELKIGYAKORLATA

„Gyertek hozzám mindnyájan, akik elfáradtatok, s akik terhet hordoztok – én megkönnyítlek titeket.” (Mt 11,28)

Mindnyájan – mondja Jézus. Magyarországon sok olyan ember él, akinek a házassága szétesett. Különböző okok miatt történt ez. Sok szenvedés után egy részük polgárilag újra házasodott, de szeretne keresztényként élni, és érezni, hogy ő is az egyház tagja.

Lelkigyakorlatot szervezünk számukra szeptember 14–16. között a budatényi Szent Arnold Lelkigyakorlatos Házban (1223 Budapest, Bajcsy-Zsilinszky u. 3–5.).

Kérjük, hogy lehetőleg párjukkal együtt jelentkezzenek a verbita@verbita.hu e-mail címen vagy a 06-30/418-9196 telefonszámon.

Rászedte az Úr, és ő en

Nagy öröm, amikor valóra válik az a jó, amit előre jeleztünk egy másik ember felé. Ilyen boldogsággal teli pillanat volt számomra Farkas Gergő pappá szentelése.

2004-ben találkoztam először Gergővel a Hermina úti Máriáról nevezett Ferences Missziós Nővéreknél. Meghívtak, hogy a legszentebb áldozatot mutassam be Krisztus Király ünnepén. A homíliát angolul mondtam, és Gergő tolmácsolt a hívek felé. A szentmisét követően a sekrestyében a következőket mondtam neki: a te hivatásod az, hogy pap legyél. Mosolyogva válaszolta, hogy ő bizony családot fog alapítani.

Azóta eltelt nyolc év, és íme, sok száz ember jelenlétében Székely János esztergom-budapesti segédpüspök pappá szentelte, két ghánai kispapot pedig diakónussá a Wekerle-telepi Munkás Szent József-templomban április 14-én. Ahogy mondtam, pap

lett, ugyanakkor, ahogy ő mondta, egy nagy családnak, a verbita családnak lett a tagja. Persze ő nem azért választotta a papi hivatást, mert én vagy valaki más mondta neki, hanem a Jóisten lefoglalta magának már az anyaméhtől fogva. Püspök atya szavai szerint: „rászedte az Úr, és ő engedte, hogy rászedje”.

2006–2007 fordulóján Gergő elkísért engem Indiába, mert nagyon akart találkozni a családommal, és látni az ottani missziót. Azt hiszem, ez az időszak meghatározó volt hivatásának érlelődésében. Szavai szerint nagyon megtetszett neki az ottani emberek egyszerű és boldog élete. Az utunk során egyszer azt mondta nekem, hogy „új értelmet kapott a hite”.

Körüljártuk Dél-Indiát, és ahogy visszaérkezett Magyarországra, megszületett benne a döntés, hogy belép a verbita missziós rendbe. Szerinte a jelet Dél-Indiában, a Kerala államban lévő verbita kissemináriumban kapta, amikor egy seminarista odanyújtotta neki az igekártyákat, hogy húzzon egyet belőle. A következő ígét kapta: „Menjetek az egész világra, és hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek” – ez Krisztus missziós parancsa. Ez a jel volt az, amely nagy lökést adott az addig nyugtalan és kereső szívének. Világos lett előt-

engedte, hogy rászédje

te, hogy ezt az utat az Úr az ő számára készítette. Elindult hát rajta, és már el is érkezett egy nagyon fontos szakaszhoz.

A mai világban egy fiatal ember, amikor a szenteléskor átadja önmagát Istennek, ez a cselekedet maga is jel a világ számára, hogy érdemes és értelmesebb van szolgálni Istennek és embertársainak. Az istentagadó és individualizált világban valaki örök hűséget fogad Istennek, és ígéri, hogy az ő nevében fogja szolgálni az ő gyermekeit. A vélemények diktatúrájában élő emberek számára üzenet minden papszentelés, hogy van fekete és fehér, van igazság és igazságtalanság, és nem minden egyforma.

Gergő atya Tajvanba utazik, hogy hirdesse életével Krisztus örömhírét. Misszióba indul. Tudjuk, hogy a misszió középpontjában az ember áll, akit Isten saját képmására és hasonlatosságára teremtett. Ma a misszió nem könnyű feladat. Misszionárius vagyok én magam is egy másik kontinensen és országban. Nagyon sok a csábítás, kísértés, megpróbáltatás, szenvedés, de ott van az igazi öröm és boldogság, mert nem saját magunkat szolgáljuk, hanem azt, aki értünk életét áldozta.

A pap megosztja saját életét másokkal. Minden szentmisén ezt mondja: „ez az én testem, mely érte-

tek adatik”. Egy kicsit a pap testét is megtörik itt. Krisztussal, a főpappal együtt a pap is megosztja saját testét. Ez nagy titok. Ebből a titokból merít erőt a pap és a misszionárius mindennapi cselekedeteihez.

Gergő atya életében most új szakasz kezdődik. A sok elméleti tanulást most kell tettekre váltania. Ez a valódi misszió. Emberek közül választotta ki Isten, és emberek közé küldi. Eddig is imádkoztunk érte, de most már egyre több imára lesz szüksége, hogy amit az Úr megkezdett benne, azt teljessé tegye.

Az Ige világossága és a kegyelem Lelke elől hátráljon meg a bűn sötétsége és a hitetlenség éjszakája. Éljen Jézus Szíve minden ember szívében! Ámen.

Benvin Sebastian Madassery SVD

Kínába készül, mert ott még kevesen ismerik Krisztust

Legutóbb tíz éve szenteltek pappá hazánkban magyar verbitát. A magyar egyház most egy újabb misszionáriust adott a világegyháznak. Farkas Gergelyt április 14-én a Wekerle-telepi Szent József-templomban szentelte pappá Székely János püspök, hogy aztán Tajvan szigetén hirdethesse Krisztus örömhírét.

Gergely az Isten hívására adott igen kimondásához a végső lökést is a misszióknak köszönheti. A Pápai Missziós Művek indiai származású magyarországi igazgatója, *Benvin Sebastian* verbita atya egy alkalommal, amikor hazájába készült, invitálta ministránsát, kísérije el az egyhónapos útra. Az indiai katolikusok vidám hitélete a lengyel-angol szakon végzett fiatal ember Istenről alkotott képét megváltoztatta. Mint mondja, korábban Isten olyan bírónak gondolta, aki bent ül egy sötét templomban, és számolgatja a bűneinket. „A lelkiismeret-furdaláson kívül más kapcsolatam nem volt Istennel.”

A vakációzó ministráns azt látta, hogy az indiai katolikusok mernek mosolyogni, nagyon hangosan énekelnek és válaszolnak a templomban, és egész szívüket odateszik az oltárra. Templombúcsúkor a városka összes utcáján örültek és mosolyogtak, vonultak és mindenféle hangszerekkel nagyon életteli zenét játszottak. „Ezzel az örömmel telve tértem haza.”

Gergely döntésében az indiai látogatás még egy momentumának nagy szerepe volt. A verbita kisseminárium kápolnájában az egyik növendék odavitt neki egy skatulyát, amiben igekártyák voltak. Amit kihúzott, arra Szent Márk szavai voltak írva: „Menjetek el az egész világra és hirdessétek az evangéliumot minden népnek.” Hazaérve döbbsent rá, hogy ezzel az örömmel el kell mennie az egész világra, vagyis e tapasztalatát meg kell osztania mindenkiel. Hivatása tisztázásában a Magyarországon szolgáló lengyel misszionáriusok, nővérek és atyák is szerepet játszottak.

„Az örömhír számomra az volt – mondta a mokány, jó kötésű, mindig mosolygó szerzetes –, hogy van bennem valami jó, és mint egy gyermek odabújhatok Istenhez, aki mindent megbocsát, és gyönyörködhetem benne, aki engem feltétel nélkül szeret.” A fiatalember ezt követően felvételét kérte az Isteni Ige Társaságába, teológiai tanulmányait pedig a közösség lengyelországi szemináriumában folytatta. Ahol néhány évtizede még 250–300-an készültek a papi hivatásra, jelenleg csak harmincan vannak, közülük egy egyházmegyes, ő Kínából érkezett. A többi mind verbita, de nem mind lengyel. Tanulnak ott indiaiak és vietnámiak, Gergely évfolyamában még két indonéz és két togói is van.

A missziós képzés során szinte minden héten találkoztak rendtagokkal, akik a világ különböző részeiről jönnek vissza háromévenkénti szabadságukra. Beszámolóik nyomán átragad lelkesedésük a fiatalokra, akik alig várják, hogy ők is indulhassanak. Arra is van mód, hogy rákérdezzenek, mi a nehézsége a missziós munkának, és mi az, amit az ember tenni tud az ott élőkért. Többen azt választották erre a kérdésre, a legtöbb, amit tehetnek, hogy ott vannak velük. Az első verbita misszionárius, Freinademetz Szent József ezt így fogalmazta meg: „Én kínai szeretnék lenni a kínaiaknak”. Ez foglalja össze talán a legjobban, hogy mit jelent „velük lenni”.

Amikor a verbita szerzetes közeledik a tanulmányai végéhez, akkor lehetősége van kérni három helyet, hogy hová akar missziósnak menni, aztán a római elöljáróság dönt. Farkas Gergely két helyet jelölt meg: elsőként a kínai rendtartományt, második helyen pedig Tajvant. A harmadik helyet kihúzta. „Azt reméltem, hogy nem veszik ezt rossz néven, hiszen van egy megjegyzés rovat is, ahova azt írtam, úgy érzem, ott van rám a legna-

gyobb szükség.” Miért látja így? „Számokban a legegyszerűbb kifejezni – válaszolja. – Tajvan 23 millió lakosából háromszázezer keresztény, közülük kb. 140 ezren katolikusok. Óriási a látogatottsága a helyi Fu Jen Katolikus Egyetemnek, amit a verbiták vezetnek, de az oda járó diákok közül is alig néhányan jönnek el az egyetemi lelkészség programjaira. Az elmúlt évben hárman lettek öngyilkosok egyetlen tanszékről. Úgy vélem, nekik igenis Krisztus kell, és azt az örömet átadva nekik, amit a misszioná-

riusoktól tapasztaltam, megérthetik, hogy Krisztus feltétel nélkül szereti őket, és az életüknek van értelme.”

Tajvan fejlett, gazdag ország, ahol a kereszténység iránti kicsi érdeklődés összefügg a gyors gazdasági változással. Az anyaországból *Mao Ce Tung* idején távolították el a verbitákat, s ott azóta sem lehet missziós munkát végezni, bár a nehézségek ellenére nagy az érdeklődés a kereszténység iránt. Kínában ma gyakorlatilag három egyház működik: az állami, ún. hazafias egyház, a hivatalos egyház és a földalatti egyház. Ezek közül a második azon püspökök, papok, hívők csoportja, akik annak ellenére, hogy a hazafias egyházhoz tartoznak, titkon elismerik a pápa fennhatóságát. Ez a megosztottság nagyon művi – véli a tajvani misszióra készülő szerzetes –, de a szívekben és a fejekben létezik. II. János Pál pápa kimondta, hogy csak egy egyház van. Viszont a földalatti egyház tagjai nem mennek be a hazafias egyház által épített és fenntartott templomokba, mert azt árulásnak tartják. A földalatti egyház püspökei húsz-harminc évet börtönben töltöttek, ma is gyakran házi őrizetben vannak, karácsonykor pedig letartóztatják a papokat néhány napra, hogy ne lehessen éjféle misét tartani. Nem lehet tehát struktúrát építeni.

A távol-keleti misszió nehézsége a nyelvismeret is. Gergelynek is egyelőre kínai a kínai, mert eddig még nem volt alkalma, hogy behatóbban ismerkedjen a nekünk hókuszpókusz-nak tűnő rajzolt betűkkel, szóképekkel. „Látom, hogy nagy fába vágom a fejszemet – mondja. – A kínai diák, aki nálunk tanult, próbált néhány szóra megtanítani.”

A fiatal, tetterre kész szerzetes évfolyamának nyolc tagja a világ négy égtá-

ja felé spriccel szét a képzésnek helyt adó rendi szemináriumból: a két togói Lengyelországban marad, az indonéz rendtestvér Chilébe utazik misszióba. Az egyik lengyel Kolumbiába, a másik testvér Brazíliába, a harmadik Közép-Amerikába, valószínűleg Nicaraguába utazik. A negyedik lengyel verbita szeptembertől Magyarországon fogja művelni az Úr szőlőjét.

Gergely a nagy utazás előtti időszakot itthon tölti, nagyböjtben a gazdagréti plébánián végezte a diakónusi gyakorlatát *Szederkényi Károly* plébános mellett. Mennyi időt tölt majd Tajvanon, és mikor indul? „Az augusztusban kezdődő első küldetés három évre szól, ennek kétharmada leginkább nyelvtanulással telik majd. Három év után lehet rövid szabadságra hazajönni, de a társaságban a küldetések egész életre szólóak.”

Szerdahelyi Csongor
KÉ

Vezetők és tagok lelkipyakorlata Budatétényben

A missziós imacsoport-vezetők és tagok lelkipyakorlatát március 23–25. között Budatétényben, a Názáret Misszióházban Gergely atya tartotta, Gosia nővér és Alex testvér közreműködésével.

Huszonegyen vettünk rajta részt az ország különböző részeiből, ahol missziós imaközösségek működnek (Nagykanizsa, Budapest, Erdőkertes, Puszttaedrics, Gutorfölde, Győr, Hajós, Eger és Szentdomonkos).

Ez alkalommal is – mint minden évben – nemcsak a lelki feltöltődésre, hanem a tapasztalatcserére is nagyon jó lehetőség volt ez a hétvége. Az ez évi mottónk *Bizalom Istenben* volt.

Arról elméltünk, hogy hol és mikor tapasztaltuk életünk során Isten nagyságát, illetve hogy amikor látszólag távol éltünk Istentől, mi történt velünk, mit éreztünk? Érdekes hosszabban elgondolkozni ezeken a kérdéseken. A résztvevők közül többen tettek tanúságot a kegyelem áradásáról, melyet életük során tapasztaltak. Megható történeteket hallhattunk.

Kiemelnék egy elméltést. „*Hasonló a mennyek országa a kovászhoz, amelyet egy asszony megfogott és belekevert három mérőnyi lisztbe, amíg meg nem kelt az egész.*” (Mt 13,33) Az én életem is olyan, mint amikor a kovással a tésztát dagasztják, majd újradagasztják. Az elméltés kere-

tében, amikor valóban dagasztottuk a kenyérnek való tésztát, még jobban szemügyre vehettük az életünket, és észrevehettük, hogy Isten milyen nagy szeretettel akar formálni minket.

Az imacsoport-vezetők és tagok elmondták tapasztalataikat, beszámoltak közösségeik tevékenységéről, sikereikről és nehézségeikről is. Láthattuk, hogy igen széles a paletta, sokszínű a tevékenységeink köre. A résztvevők még jobban megismerték egymást, összekovácsolódott a közösség. Jó érezni az egymás iránti szeretetet és azt is, hogy ugyanazért a célért tevékenykedünk.

Lukács Piroska

MISSZIÓS MISESZÖVETSÉG

Drága kincs önmagunk és mások számára.

„Az Eucharisztia Jézus üdvözítő jelenléte a hívők közösségében, és mint lelki táplálék az Egyház legdrágább kincse, amit csak magáénak mondhat történelmi zárandokútján.”

(II. János Pál pápa: Ecclesia de Eucharistia 9)

A szentmise az a kincs, amelyben Jézus Krisztus érted és értem, vagyis értünk ajánlja fel önmagát az Atyaistennek. Az igazi áldozatos szeretet iskolája, amelyben általa és vele együtt imádkozhatunk önmagunk és mások szükségleteiért. Élő és elhunyt szeretteinket azzal ajándékozhatjuk meg, hogy mindennap misét mondunk értük. A miseszövetségi tagság által napi hét szentmisében ajánlhatjuk Istennek a hozzánk közel állókat. A miséket verbita missziós atyák mondják a világ különböző tájain. Bankszámlaszám:

11600006-00000000-12713314

A miseszövetségbe lépés egyszeri 7000 Ft-os hozzájárulással történik, mellyel a szegény országok missziós munkáját segítjük. Banki átutalás esetén, a közlemény rovatba kérjük feltüntetni a befizető postai elérhetőségét és a befizetett személy vagy személyek neveit. Kérésre csekkeket és tájékoztatót küldünk.

**Postacím: Missziós Titkárság • Burbela Gergely svd,
9731 Kőszeg, Park u. 1. • verbita@verbita.hu • 06-30/418-9196**

Melenged fel a kihűlt szíveket a „Missziós takaró” szeretetével!

Amikor az ember valakit betakargat, felmelegíti azt, aki a takaró alatt fekszik, de a szeretet által szívében saját magát is. Az Istenhegyi Szent László-plébánia lelkes hitoktatója, *Kakuk Andrea* és hittanosai ennek jegyében indították el *missziós takaró* elnevezésű mozgalmaikat, melynek keretében a hithirdetés támogatására hívják mindazokat, aki így szeretnének kapcsolódni Isten szeretetének megismertetéséhez a világgal. Cserkészlányok hímzik a támogató hívek neveit a missziós takaróra. Aki 100 forinttal segíti a missziós munkát, annak a takaró szélére, aki pedig 200 forintot sem sajnál, annak a közepére. A missziós takaró perselyestül október közepén kerül átadásra a világmisszió napján, és az adományokkal együtt kap helyet az oltáron.

Jelentkezni lehet *Kakukmaminál* a misék idején és csütörtökönként (17 és 18 óra között) a cserkész őrsgyűlések kapcsán a plébánián.

**Istenhegyi Szent László-plébánia
(1125 Budapest, Diana u. 15/a)**

Szentmisék vasár- és ünnepnapokon 9, 11 és 18 órákor, hétköznap hétfőn 7, a többi napon 18 órákor.

Szűz Mária nélkül nem boldogulnék

Teljesen megváltoztatni az európai életmódot afrikai életmódra igen nagy feladat, de másfél éves ghánai tartózkodásom után már elmondhatom, hogy lassan beilleszkedek az itteni életbe.

Ghána a sok kihívás és a nagy szükségek országa, de a barátságos és vendégszerető emberek országa is. A sok nehézség ellenére, amikkel mindennap küszködnek, Ghána lakói nagyon őszintén meg tudják köszönni Istennek azt, ami-jük van. Nagyon sokat tanulok az egyszerű emberektől, akik között most élek, különösen azt, hogy mit jelent élvezni az életet.

Amire legnagyobb szüksége van egy európai misszionáriusnak Ghánában, az a nyitott szív, jóakarát, lankadatlan mosoly és türelem. A türelem igen fontos Ghánában. Ha van türelmed, akkor a köveket is megfőzheted – mondja a helyi közmondás. Egy európai misszionáriusnak duplán is szüksége van itt a türelemre, mert az afrikai élet a saját ritmusa szerint zajlik. Itt senki sem siet sehova, és ha csak egy európai ember szemével néznénk az itteni életet, azt gondolhatnánk, hogy a ghánaiak tudják, hogyan kell az időt vesztegetni. Minden sokáig tart: például a szentmise, ami négy-órás, vagy a buszra való várokozás, ami csak akkor indul el, ha megtelik, vagy a maláriából való gyógyulás, ami szintén sokáig tart.

Tíz hónapja Ghána északi részén tevékenykedem egy Wiaga nevű faluban, nem messze Burkina Faso határától. Szülésznőként dolgozom egy rendelőben. A missziós és pasztorális munkám abból áll, hogy segítem a kismamákat, elkísérem őket, velük vagyok szüléskor, és gondoskodom a csecsemőkről. Nagyon gyakran jutnak eszembe a Bölcsesség könyvének szavai az Istenről, aki az élet barátja: „Te kímélsz mindent, mert a tiéd, életnek barátja. Mert a te el nem múlt szellemed van mindenben.” Mindennap tanúja lehetek annak, hogy új élet jön a világra, és mindig csodálattal és elragadtatással van tele a szívem, amikor a szülés nehézségei és fájdalmai után világra jön a csecsemő, amit szavakkal nem lehet kifejezni.

Egy szülésznő munkája az afrikai körülmények között sok nehézséggel jár, de sok örömmel is. A nehézségek közé egyértelműen az tartozik, hogy csak ketten vagyunk, és

gyakorlatilag a nap minden órájában szolgálatban vagyunk. Havonta átlag 35 szülés van. Természetesen nem tudjuk, mikor dönti el egy kisbaba, hogy már szeretne világra jönni, ezért mindig készen kell állnunk, hogy segítsünk. Igyekszünk váltani egymást, hogy bírjuk a feladatot. Néha hívnak minket a messze fekvő falvakba. Előfordul, hogy a kismama nem ér oda időben a rendelőbe, és út közben szül. Van egy terepjárónk, ami mentőautóként szolgál. Gyakran a család feje, a férj dönti el, mikor indulhat a nő a rendelőbe, annak ellenére, hogy a nő az, aki szül. Leggyakrabban gyalog jönnek, vagy valaki elhossa őket motoron vagy biciklivel.

Kelet-Ghána lakosságának csak 15 százaléka tud írni és olvasni. Amikor egy nő szülni jön, akkor az ujját használja pecsétként, hogy aláírja a dokumentumokat. A szórólapjaink, a rendelőben kifüggesztett plakátjaink semmit sem jelentenek nekik. Az időt sem úgy érzékelik, mint mi, így nem lehet velük megbeszélni, pontosan mikor kellene vizsgálatra vagy oltásra jelentkezniük. Ez nekik így természetes. A másik probléma a nyelv. Bár Ghána hivatalos nyelve az angol, a nők 85 százaléka soha nem járt iskolába, és csak helyi nyelven beszél. Csodálom az itteni asszonyok erőnlétét. Sokat dolgoznak a me-

Öröm köztük lenni

zőn, jól viselik a fájdalmat és a szenvedést. A szülés után mindjárt fel tudnak kelni, és visszatérnek a munkájukhoz, de megesik, hogy valakit el kell vinni kocsival a legközelebbi kórházba.

Gyakran lehet hallani, hogy a misszionáriusok sokat dolgoznak, és nincs idejük imádkozni. Ezt én nem hiszem. Amikor az ember új helyzetbe kerül, imádság nélkül nem tudja kibírni. Ezért több igazság van abban az állításban, hogy a misszionárius az imádság embere, mindent megtesz, hogy Istennel való kapcsolata erős legyen, és közbenjár a rábízottakért.

Az imádság nagyon fontos szerepet játszik az életben, itt különösen. Legjobban a rózsafüzért szeretem, mert azt mindenhol, mindig tudom imádkozni, munka közben is. Szűz Mária nélkül sok helyzetben nem boldogulnék. Mindig nagyon hálás vagyok neki minden kis csodáért, aminek tanúja lehetek.

Grodz Beata ssp

Megtaláltuk a Tutit

A verbita szerzetes atyák, a missziós nővérek és az ifjúsági világmissziósok közös szervezésében ifjúsági virrasztásra került sor május 5-én, immáron sokadik alkalommal.

A verbiták Szent Arnold Lelkigyakorlatos Házában délutántól vártuk a fiatalokat. Lassan gyülekeztünk. Főként Budapestről és környékéről érkeztek, de volt, aki messzebről utazott, hogy részese legyen a közösségi programnak.

Vacsorával, személyes beszélgetéssel, ismerkedéssel indult az este. Az érettségi időszak miatt kevesebben voltunk. Ennek az volt az előnye, hogy a bemutatkozásra több idő jutott. A program kiemelkedő része volt az elmélkedés, amit kiscsoportos beszélgetés követett. Mindenki bátrabban megnyílt kis körben, és elmondhatta, hogy számára mit jelentettek *Elly* atya gondolatai. A virrasztás mottója volt: „Megtaláltuk a Tutit!” Mi ez a Tuti? Mit jelent? Elterjedt kifejezés főleg a fiatalok körében. A tuti szó

jelentése fix, illetve a legjobb. Mi az életünkben ez a fix és mi a legjobb? Vagy inkább ki?

Egész életünkben keressük a fix, biztos dolgokat. Végig a legjobbat kívánjuk magunknak. Mindig ezt keressük, ez után futunk. Ki-kiben próbálja ezt megtalálni? Általában egy idő után rájövünk, hogy amit tutinak, fixnek gondoltunk, az időleges, ideiglenes, mulékony dolog.

Az egyetlen, ami igazán beteljesítheti vágyainkat, ami nyugalmat ad kereső lelkünknek, vagyis az igazi Tuti, azzal a virrasztáson találkozhattunk, a szent-ségimádás során, és találkozhattunk vele egymás kimondott gondolataiban, vagy amikor felhőtlen vidámságot éreztünk hajnali háromkor, játék közben.

Megtaláltuk a Tutit! Az az örömteli hír tölti be gondolatomat, hogy a hétköznapiakban is megtalálhatjuk a Tutit, csak rejtve van. Mi megtaláltuk. A következő lépés, hogy nyissuk fel mások szemét. Ébresszük fel a világot!

Kiss Kinga

Csodálatos vendég

Tudjuk, hogy Jézus milyen szeretettel engedte magához a gyerekeket. Száz évvel ezelőtt azonban a gyermekeknek mégsem engedték meg, hogy 12 éves koruk előtt áldozni meheszenek a szentmisén. Akkoriban egy mexikói városban történt, hogy egy kislány, aki még nem volt annyi idős, elsőáldozáshoz akart járulni. Amikor a püspök kánoni vizitációt tartott a plébánián, elment hozzá, és kérte, hogy elsőáldozó lehessen. A püspök atya azt mondta neki:

– Drága kislányom, te még túl kicsi vagy, még nem tudod, ki van jelen a szentostya képében, ezért nem lehetsz elsőáldozó.

Erre a kis lány nagyon elszomorodott. Elment a templomba, letérdelt a tabernákulum elé, és imádkozni kezdett:

– Uram Jézus, nagyon szeretnék már elsőáldozó lenni, és a szívembe fogadni téged, de azt mondta a püspök atya, hogy még túl kicsi vagyok, és nem tudom, hogy ki van jelen a szentostya

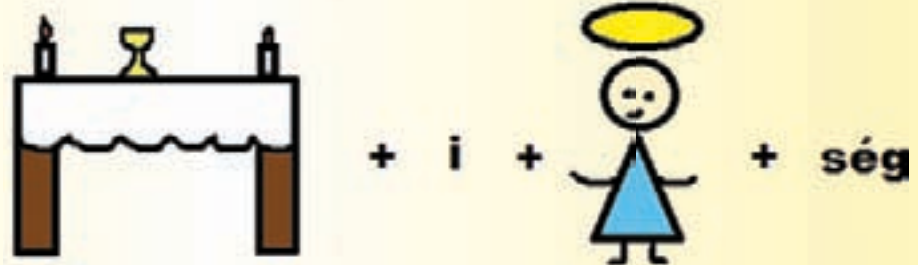
képében. Pedig én nagyon is tudom, hogy te vagy az. Jól tudom, hogy járszolban születél, és amikor felnőttél, értünk szenvedtél és meghaltál, mert rossz emberek keresztre feszítettek, de harmadnapon feltámadtál. Majd az Atyához felszálltál a mennybe. Uram Jézus, én nagyon jól ismerlek, és nagyon szertelek téged. Mondd meg a püspök atyának, hogy engedje, hogy elsőáldozó legyek.

Ezt az imát hallotta a plébános atya, aki a gyóntatószékben volt ez idő alatt. Rögtön elment a püspök atyához, és elmesélte, amit hallott. A püspök

atyának nem volt több kétsége, hogy engedjen a kérésnek. A kislány végül elsőáldozó lett, és a szívébe fogadta Jézust, akire nagyon várt.

Fejtsd meg az alábbi rébuszt!

Sok gyerek világszerte várja az Oltáriszentségben elrejtett Jézust. Minden vasárnap szeretnének részt venni a szentmisén, és szentáldozáshoz járulni. Azonban a paphiány miatt nagyon sok országban ez lehetetlen. Vannak olyan helyek, ahol csak havonta egyszer vagy ritkábban mondanak szentmisét. Mi nagyon kíváncsiak vagyunk, mert nemcsak minden vasárnap, de minden nap részt vehetünk a szentmisén. Értékeljük ezt a nagy ajándékot, és imádkozunk új papi és misziós hivatásokért, hogy ne legyenek plébániák pap nélkül, és hogy az összes gyerek az egész világon mindig befogadhassa a szívébe az Oltáriszentségben elrejtett Jézust.

Jézus szavait kódoltuk a rejtvénybe. Helyettesítsd be a jeleket a megfelelő betűkkel!

A	E	É	GY	K	L	N
♥	☀	♣	♠	□	▲	#
NY	O	R	T	V	Z	
■	☺	•	♣	🎵	☹	

Ecuador és Szíria

Magyarország apostoli nunciusa, Alberto Bottari de Castello érsek misszionáriusnak készült, és ma is annak tarja magát. 1966-ban szentelték pappá, 1973-ban kezdte el diplomata karrierjét a Vatikán szolgálatában, azóta már tíz országban élt, különféle földrészeken: Afrikában, Észak- és Dél-Amerikában, Ázsiában és 1973-óta most első alkalommal Európában, hazánkban.

– *Érsek úr, hogyan lett diplomata?*

– Már gyerekkoromtól fogva, amióta csak eldöntöttem, hogy pap szeretnék lenni, a misszionáriusi életre vágytam. Édesanyámnak mondtam is, hogy azért tanulok szorgalmasan, hogy az afrikaiaknak hirdessem az evangéliumot. Amikor ezt közöltem a plébánosunkkal is, ő azt javasolta, hogy menjek az egyházmegyénk szemináriumába, Trevisóba, az egy jó szeminárium, és onnan aztán még mindig elmehetek misszionáriusnak. Így történt, hogy 46 évvel ezelőtt egyházmegyés pap lettem. A szentelés után a plébániára kerültem, egy közeli katolikus településre, ahol hárman voltunk papok, a plébános és két káplán. Három tevékeny évet töltöttem el ott. Sok fiatalal dolgoztunk együtt, volt kórusunk, különféle felkészítő csoportjaink, szóval nagyon jó volt. A harmadik év végén kaptam egy levelet a püspöktől, amelyben az állt, hogy kedves Don Alberto, kérem, látogasson meg, szeretnék beszélni önnel. Én erre komolyan megijedtem, hogy vajon le fog-e szidni, vajon mit hallhatott rólam? Azonban kedvesen fogadott, és azt mondta, hogy szeretne elküldeni Rómába egy diplomata iskolába, ugyanis az iskola rektora, aki éppen a mi egyházmegyénkbeli való, érdeklődött, hogy volnának-e jelentkezők ilyen fajta szolgálatra. Így Rómában újabb négy év tanulás következett a jezsuiták Gergely Egyetemén és a Pápai Akadémián, ahol a diplomaták képzése folyik. Nyelveket is tanultam.

– *Az első ország, ahol 1973-ban diplomataként dolgozni kezdett, Ecuador volt. Milyen ez az ország?*

– Számítottam rá, hogy valami hasonló helyre küldenek, ugyanis még az egyetem alatt különleges orvosi vizsgálatokat végeztek rajtam, ellenében a társaimmal. Ezek értelmét akkor fogtam fel, amikor megtudtam, hogy Quito, Ecuador fővárosa háromezer méter magasan fekszik. Ide erős szívvel rendelkező emberek kellettek a klíma miatt. A főváros kis település, és Ecuador is kicsi a többi latin-amerikai országhoz viszonyítva. S mivel a Csendes-óceán partján fekszik, Európából nézve még jelentéktelenebb. Viszont katolikus ország a kezdetektől fogva. Peru mellett található, és hajdan az inka civilizáció része volt. Az evangelizáció itt igen sikeres volt, és az eleve nagyon szép országot még jellegzetesebbé teszi a katolikus kultúra. Van itt tengerpart, ötezer méter magas hegyek, és az Amazonas is Ecuadorban ered. A lakosság pedig nagyon barátságos. Viszont erős a bennszülött jelenlét, olyan embereké, akik még ma is inka nyelven beszélnek. Saját szokásaik, ünnepeik, színes ruháik vannak. Örömmel tanulmányoztam ezeket. A nép kereszténysége egyszerű, de mély. A vallási ünnepek egyben állami ünnepek is, a városok ilyenkor megmozdulnak. A bennszülöttek persze sokszor szegénységben élnek, noha az ország sok természeti kincssel rendelkezik. Van olajuk, nagy erdők, kikötőjük. A problémák ellenére, amikor én ott éltem, az országban nyugalom volt. Számomra nagyon érdekes időszak volt ez. Sokat utaztam és tanultam. Meglátogattam a missziós atyákat, akik az őserdőben élők között dolgoztak. Ez feladatomban is volt, hiszen a nunciaturán dolgozók elsősorban a helyi egyházzal tartják a kapcsolatot, és csak másodsorban a civil kormányzattal.

– *Néhány évvel később Közel-Keletre került.*

– Igen, 1977–78 fordulóján érkeztem Damaszkuszba. Szíria alapvetően muzulmán ország, de a keresztények jelenléte is erős, tíz százalékát alkották a lakosságnak. Jó kapcsolatban voltunk a keresztény felekezetekkel. Öt-

hat különböző keresztény egyház pátriárkáival, érsekeivel és püspökeivel működtünk együtt Damaszkuszban. És kicsit részt is vettünk egymás ünnepein. Damaszkusz Szent Pál városa. Itt tért meg, ide igyekezve esett le a lóról. Itt van Szent Pál keresztiségének a helye is. Ezek a közös hagyományok összekapcsoltak minket. Tudtunk együtt emlékezni és együtt ünnepelni. A muzulmán közösségekkel is rendkívül barátiak voltak a kapcsolatok. Damaszkusz majdnem olyan, mint Jeruzsálem. Megvan még a régi római út, nyomokban látszik is, a város megőrizte ezeket az emlékeket az évszázadok viharainak ellenére is. A keresztény negyed szerves része a városnak.

– *Az iszlám fundamentalizmus akkoriiban még nem okozott nehézségeket?*

– Nem sokkal Damaszkuszba érkezésem után, 1978-ban hazatért Khomeini ajatollah Párizsból Teheránba, és elkezdte hirdetni az iszlám fundamentalista tanait, és ez megzavarta a korábban kialakult nyugodt helyzetet. Az ebből adódó feszültségek most robbantak ki, és a helyzet napjainkban tragikus. A jelenlegi elnök apja erős kézzel kormányozta az országot, de azért élhető világ volt. Én is szabadon mozoghattam mindenfelé. Jártam északon is, ahol az első keresztények munkálkodtak annak idején. Mohamed idejében volt egy helyi zsinat, amin hatszáz szíriai püspök vett részt. Az akkori püspökök a mostani plébánosokra hasonlítanak. Nem voltak nagy egyházmegyéik. Ma viszont a feszültségek következtében fennáll a veszély, hogy sok keresztény elhagyja az ősi területeket.

Szerdahelyi Csongor
MK

A következő számban a nunciust
Afrikába kísérik el.

A különleges virág

Észrevettem, hogy a szomszédaink gyakran tartózkodnak kora reggel a kertjükben. Az egyik áll és az égre néz, a másik térdel és beszélget a szép virágokkal, a harmadik locsolja a növényeit. A kert nagyon fontos a falusi emberek számára. Ott történnek a legfontosabb dolgok. Az idősek tanácskozása, a nehéz döntések megszületése, a táncok, a gyerekek játékaik, a közös étkezések.

Én magam is a kertünkben imádkozom korán reggel. Egyszer, amikor kijöttem az udvarra, észrevettem, hogy a szomszédasszony már térdel egy szép virág előtt, öntözi, és mintha beszélgetne vele. A szemében könny csillog, majd gyengéd mosoly jelent meg az arcán, felemelte a kezét a virágok, majd a Nap felé. Éppen a kerítés mellett voltam, azért megkérdeztem, hogy

segíthetek-e valamiben. Rám nézett, mosolygott, és így szólt: „Csak Isten segíthet nekem. Most beszéltem vele. Néha nehéz, mert nem látjuk őt, ezért majdnem mindenkinek van egy virága a kertjében, a legszebb virág, amely Istennek és őseinek van szentelve. Minden reggel kimegyünk a kertbe, öntözzük ezt a virágot, tisztogatjuk, és közben beszélgetünk a szellemi világgal. Ez a kivételes, legszebb virág azt jelképezi, ami isteni, halhatatlan, ami gyógyít és bátorít. Minden kertben megtalálható egy ilyen különleges virág.”

Az emberek Afrikában nagyon szeretik a természetet és a földet, mert táplálja őket. Többségük a mezőn és a kertben dolgozik. Ami a kertjükben a legszebb, azt Istennek és a szellemi világnak szentelik, és ezzel azt szeretnék jelezni, hogy a természettől kapott mindennapi táplálék nélkül nem lehet élni. „A léleknek erősnek kell lennie, hogy túlélje a mindennapok küzdelmeit” – ismétli gyakran a szomszédasszonyom. Az Istennel való beszélgetés a kertben, a legszebb virágnál – ez mindennap a kezdő szertartása, amely a maga egyszerűségében a szeretet, a bizalom és az odaadás jele.

Zok Dolores ssp

„Te vagy a Szeretet”

Ifjúsági lelkiyakorlat

Szeretettel várunk 14 éven felüli fiatalokat, akik szeretnék elmélyíteni barátságukat Jézussal, jobban beegyökezzeni az imába, és akik vágnak arra, hogy hasonló fiatalokkal együtt imádkozzanak és gondolkodjanak.

Időpont:

Október 19-én estétől 21-én délig

Helyszín: Szent Arnold Lelkiyakorlatos Ház (1223 Budapest, Bajcsy-Zsilinszky u. 3-5.)

Jelentkezés:

Szentlélek Szolgáloi Missziós Nővérek (1223 Budapest, Völgy utca 9.)

Tel.: 06-30/837-9744

e-mail: gochassps@gmail.com

Isten arra hívott meg minket, hogy az ő szeretetének szolgálói legyünk.

SZENTLÉLEK SZOLGÁLÓI MISSZIÓS NŐVÉREK

Több mint háromezer nővérünk tevékenykedik a világ 47 országában. Nemzetközi közösségekben élünk, sokféle munkakörben dolgozunk, és minden munkánkkal az egyház missziós küldetését szolgáljuk.

CÍMÜNK:

**Szentlélek Szolgáloi
Missziós Nővérek
1223 Budapest,
Völgy u. 9.**

E-MAIL: budapest.sps@gmail.com

KÖZÖSSÉGI HÁZ INDONÉZIÁNAK

Krump Tamás magyar verbita misszionárius már több mint negyven éve dolgozik Indonéziában. Egész életét a Floresen élő embereknek szenteli, hogy megismerjék Jézust, aki a megváltónk. Most egy közösségi ház felépítését tervezi a plébániája mellett, ahol hitoktatáson kívül különböző, közösséget erősítő programokat tarthatnak a hívek.

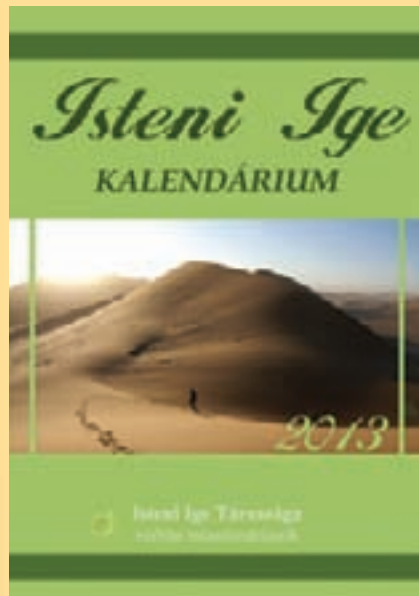
Amennyiben szeretné támogatni Tamás atya missziós munkáját, adományát juttassa el a verbiták Missziós Titkárságára 2013 februárjáig.

Számlaszám:

11600006-00000000-12713314

A közlemény rovatban kérjük feltüntetni:

INDONÉZIA

Augusztusban megjelenő kiadványaink: 2013-as verbita missziós falinaptár és Isteni Ige kalendárium, valamint a Missziós imakönyv. Előrendelés a misszio@verbita.hu e-mail címen.

Atavaszi számunk megfejtése: Ne félj, értékes vagy Jézus számára, szeret téged. Nyertesek: *Horváth Péter* – Tata-bánya, *Tóth Tibor* – Soltvadkert, *Alené Kovacsik Hajnalka* – Budapest. Gratulálunk a nyerteseknek! Húsvét és pünkösd erőt adott nekünk. Sok ember életének válságára Szent Pál apostol az Efezusi levélben utal. Mi is meg tudhatjuk a helyzetüket, de tapasztalatainkat XVI. Benedek pápa szavai alapján átadhatjuk és segíthetünk is. Beküldési határidő: július 31.

	BÍRÓ JECZYZE BÍRÓ YÓZSEF	ANNAKOR DINA I. NŐSŐ BELLŐDŐ		A KILZSAB DITOK DÖNN SZÁ- NOK SZ. 1000 MESTER FESTŐMŰV 2. LEVÉL- BŐKÉNYET	KERFOZÓ FÜL ANGOLIA		ELERKÖS JÁRAGYON DÖNÉS RODÓZÓ	VAGY	BŐT- FORRÁS FARAGVÁS TINGI! VÉGNELKÜ FELI KÖZELRE ÖNTE!		SZÉCSÉ- NÉSEN DE CSAK A KÖZELI	A PAPA MONDATA 2. RESZ	
	A PAPA MONDATA 1. RESZ 1. LEVÉL- BŐKÉNYET ANNAKOR DINA I. NŐSŐ				NE HÁZ KÖZÉ						AZ ABC KEZDÉTE		
	JÓ NÉPTE A BÍRÓ LEVÉL BŐKÉNYET	VÉGNELKÜ DÖNÉS HANGNELKÜ BŐKÉNYET		A FÁRÓ TALAN LÓT LENGYEL VÁRÓ!	NINCE TÖMBE				RÓDÁN MENÜ			ÉN YÉGE! KÖLTŐ ER- DŐT KÖZEL	
		VONKÉRE						LEPÉL RŐVÉN DÖNŐ FŐR- PÉLESE!			CSENGES LÁZ! PARCE BŐKÉNYET		
			KÖR- AFA		ÉDYS LÉ- TETVÉNEM NÉV EL								
	ÉRTELMEN KEZDÉTEK BŐKÉNYET		BÁR PAPA DINA I. NŐSŐ SZEMÉLYES NÉVNE		FÁCIS KÉP HANG TÉNY			VŐRÖS ANGOLIA ELTÉLT BŐKÉNYET			HANGYÁZ A VŐRÖS ESTETOL RŐVÉN		
	3. LEVÉL- BŐKÉNYET	BŐKÉNYET KÖZEL KÖZEL		SZÉLVÉN VLÁDUPA		ALVÁS LÓR BŐKÉNYET					KÖZEL AZ ALVÁS		
	TÖRÖS NŐSŐ KÖZEL KÖZEL										AJAK KÖZEL A HANG KÖZEL		
		ÖRÖKÖS NŐKÉNYET			VÉRTELÉN MÁZ!	JEMEN HANG KÖZEL ALVÁS KÖZEL					AZ É- PAPA LATRUKET TÖRÖS		
	KÖZEL KÖZEL ANNAKOR DINA I. NŐSŐ			ÉKEZTEK NŐKÉNYET JÓRÓKA FŐRÖS						KÖZEL ANGOLIA		ÉS LATRUKET	